

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. III. 37.122/2015/6. szám

A Kúria a dr. Csécsy Andrea ügyvéd által képviselt (...) felperesnek (...) jogtanácsos által képviselt Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatalalperes ellen hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díj tárgyában hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. szeptember 11. napján kelt 27.K.34.015/2013/14. jogerős ítélete ellen a felperes által 15. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem és az alperes által 3. sorszám alatt benyújtott csatlakozó felülvizsgálati kérelem elbírálása során az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.34.015/2013/14. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás során felmerült költségeiket a peres felek saját maguk viselik.

Kötelezi a Kúria a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az alperes terhén felmerült csatlakozó felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2012. december 19. napján (...) Város Önkormányzatával kötött közszolgálati szerződés alapján (...) város közigazgatási határain belül a település szilárd hulladék részét képező háztartási hulladék rendszeres szállítását, ártalmatlanítását, kezelését, hulladékudvar üzemeltetését, lomtalanítás szervezését látja el 2013. január 1. napjától 2022. december 31. napjáig.

Az alperes a 2013. június 20-án kelt levelében tájékoztatta a felperest, hogy a hulladékról szóló 2012. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Ht.) 48. §-a alapján hatósági ellenőrzést tart a

felperesnél, az ellenőrzés alá vont időszakot 2013. január 1. és 2013. május 9. napja közötti időszakban határozta meg.

A hatósági ellenőrzést követően az alperes 2013. november 29. napján hozta meg a 2114/2013. számú határozatát. Ebben Debrecen településen a természetes személy és nem természetes személy ingatlanhasználó vonatkozásában az alkalmazott hulladékgyűjtő-edény mérete alapján jogszerűen alkalmazható legmagasabb hulladékgazdálkodási közszolgáltatás díját megállapította. Megállapította továbbá, hogy a felperes a vizsgált időszakban a természetes személy ingatlanhasználók vonatkozásában a 120, 240, 770, 1100 literes edényméretek mindkét ürítési gyakorisága esetén az alkalmazott díjak tekintetében jogsértést követett el. Kötelezte a felperest az általa 2013. I. félévében felszámított jogszabálysértő díjakból származó többletbevétel és annak kamattal növelt összegének a következő számlázással egy időben, de legkésőbb a közléstől számított 90 napon belül az ingatlanhasználók részére történő visszafizetésére. Kötelezte továbbá, hogy e tényről a számlában feltüntetett módon tájékoztassa az ingatlanhasználót és a visszafizetés megtörténtét az alperes felé hitelt érdemlően igazolja.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát, hatályon kívül helyezését, és szükség esetén az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy a határozati kötelezéssel az alperes túllépte a Ht. 48. § (1) bekezdésében rögzített hatáskörét, mert hulladékgazdálkodási díjat nem állapíthatott volna meg. Állította, hogy a Ht. 91. § (1) és (2) bekezdései szerint a felperes hatáskörébe tartozik a díjmegállapítás. Utalt e körben a Ht. eljárás megindításakori 47. § (4) bekezdésére, mely álláspontja szerint az alperes hatáskörét nem pótolhatja. Kifogásolta, hogy a határozat rendelkező részében az alperes maga is rögzítette, hogy a vizsgált időszak 2013. január 1. és 2013. május 9. napja közötti időszak volt, amelyhez képest a határozat kötelező része a vizsgált időszakon túlterjed, ugyanis 2013. év I. félévére írt elő visszatérítési kötelezettséget. Sérelmezte a felperes, hogy a visszatérítés következő számlázással egyidejűleg történő, illetve maximum 90 napos határidőhöz kötése indokolatlan és aránytalan, sérti a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1. § (1) és (2) bekezdését.

A felperes álláspontja szerint az alperes a visszatérítéssel érintettek körét is jogszabálysértő módon határozta meg, a Ht. 38. § (2) bekezdésének a vizsgált időszakban hatályos rendelkezése szerint ugyanis a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díj megfizetésére az ingatlantulajdonos volt köteles, ezzel szemben az alperesi határozat az ingatlanhasználó részére rendelte el a visszatérítést.

A felperes azt is állította, hogy az alperesi határozat indokolása

tévesen értelmezi a Ht. vizsgált időszakban hatályos 91. § (2) bekezdése szerinti „2012. december 31-én alkalmazott bruttó díj” fogalmát. Kiemelte, hogy a Ht. 2013. január 1. és július 1. között nem adott pontos fogalommeghatározást az alkalmazott díj értelmezésére. Hivatkozott a 2013. évi CXIV. törvény 16. §-ával megállapított Ht. 91. § (2c) bekezdés a) pontjára, amely meghatározza az alkalmazott díjakat, a 64/2008. Kormányrendeletre, és a Kúria Önkormányzati Tanácsának ítélkezési gyakorlatára.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét kisebb részben alaposnak, nagyjából azonban alaptalannak értékelte, az alperes határozatát a visszatérítéssel érintett körre vonatkozó részében hatályon kívül helyezte, és e körben az alperest új eljárásra kötelezte, a felperes keresetét egyebekben elutasította.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy elsődlegesen az alperesi határozat díjmegállapító részét illetően tett hatásköri kifogást vizsgálta. Kifejtette, hogy az alperesnek a Ht. 48. § (1) bekezdés a) pontjából fakadó hatásköre van arra, amennyiben azt állapítja meg, hogy az alkalmazott hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díjra vonatkozó rendelkezés jogszabálysértő, akkor ennek megállapítása mellett kötelezze a közszolgáltatót a jogszerű ellenérték alkalmazására, következésképpen az alperes előírhatja az alkalmazandó hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díj mértékét. Az pedig, hogy a Ht. 47. § (4) bekezdése szerint a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díjat az alperes javaslatának figyelembevételével a miniszter rendeletben állapítja meg, nem érinti az alperesnek a Ht. 48. § (1) bekezdés a) pontjából fakadó hatáskörét, ugyanis a Ht. 47. § (4) bekezdése szerinti díjmegállapítás normatív aktust jelent, ezzel szemben a Ht. 48. § (1) bekezdésében meghatározott hatáskör a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díjra vonatkozó rendelkezések betartásának hivatalból történő ellenőrzése körében került megalkotásra. Ezért a felperes hatásköri kifogását alaptalannak értékelte az elsőfokú bíróság.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a hatósági ellenőrzés alá vont időszak 2013. január 1-től május 9. napja volt, az alperesi határozat valóban 2013. I. félévére, vagyis a vizsgálat alá vont időszagnál hosszabb időre állapított meg jogsértést és írt elő a felperes részére kötelezést. A bíróság azonban ezen ellentmondást nem tekintette az ügy érdemére kihatón jogszabálysértőnek. Kifejtette, hogy 2013. július 1. napjától a Ht. módosításra került és a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díj legmagasabb mértékét 2013. július 1. napjától 2014. december 30. napjáig a Ht. 91. §-ában foglalt eltérésekkel kellett megállapítani. Így tehát 2013. I. félévé a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díjak szempontjából különleges időszagnak tekinthető, melyen belül azok módosítására nem volt lehetőség, ezért elfogadta az elsőfokú bíróság az alperes azon álláspontját, hogy irreleváns az, hogy 2013. I. félévében belül

milyen terjedelmű időszakot tett vizsgálat tárgyává, mert ekkor a Ht. alapján a díj módosítására nem volt lehetőség. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy nincs olyan jogszabályi rendelkezés, a felperes sem tudott olyat megjelölni, amely akként rendelkezne, hogy csak az ellenőrzés alá vont időszak tekintetében hozhat az alperes a felperessel szemben a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díj tekintetében kötelező határozatot.

Nem találta indokoltnak az elsőfokú bíróság és aránytalannak sem a visszatérítés teljesítésére előírt következő számlázással egy időben történő, illetőleg a maximum 90 napi határidőhöz kötést, tekintettel arra, hogy a felperes az alperes nem cáfolt állítása szerint negyedévenként bocsát ki számlát, e miatt a negyedéves teljesítési határidő indokolatlanul és aránytalanul rövidnek nem tekinthető, az a Ket. felperes által hivatkozott alapelveit nem sérti.

Alaposnak értékelte az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a visszatérítéssel érintettek körére történő hivatkozást illetően. Rögzítette, hogy a Ht. 38. § (2) bekezdése szerint a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díj megfizetésére a vizsgálat alá vont időszakban az ingatlantulajdonos volt köteles. Ezen rendelkezés 2013. július 13. napjától módosult a 2013. évi CXXV. törvény 66. § (5) bekezdésével, mely módosítás következtében a díj megfizetése már nem az ingatlantulajdonos, hanem az ingatlanhasználó kötelessége. A vizsgált időszakban azonban az ingatlantulajdonos volt köteles a díjat fizetni, ezért az, hogy az alperes a jogszabálysértő díjak visszafizetését az ingatlanhasználók részére rendelte el, jogszabálysértő volt. Hangsúlyozta a bíróság, hogy az ingatlanhasználók és az ingatlantulajdonosok személyi köre a Ht. használatában eltérő, azokat azonos személyi körnek tekinteni jogszabálysértő rendelkezés volt.

A 2012. december 31. napján alkalmazott bruttó díj fogalmának vizsgálata körében az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy 2013. január 1. napjától a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díjat már nem a helyi önkormányzat, hanem a Ht. határozta meg. A Ht. 91. § (1) bekezdése kimondta, hogy 2013. évre a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díj legmagasabb mértékét a Ht. 91. §-ában meghatározott eltérésekkel kell megállapítani, a (2) bekezdés pedig akként rendelkezett, hogy 2013. január 1. napjától a közszolgáltató a 2012. december 31-én alkalmazott bruttó díjhoz képest legfeljebb 4,2%-kal megemelt mértékű díjat alkalmazhat. A „2012. december 31-én alkalmazott bruttó díj” fogalmának értelmezését illetően az elsőfokú bíróság az alperes álláspontjával egyezően a nyelvtani értelmezés szabályait alkalmazva akként foglalt állást, hogy az alkalmazott díjon nem a helyi önkormányzat által maximált díjat, hanem a ténylegesen kiszabott, vagyis a

számlában szereplő díjat kell tekinteni. A felperes azon hivatkozása pedig, hogy a Ht. utóbb a felperesi állásponttal egyezően került módosításra, a Ht. 2013. június 30. napjáig alkalmazandó rendelkezéseinek értelmezésén nem változtathat. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság a felperesnek az alkalmazott díj tekintetében kifejtett kifogásait sem találta alaposnak.

Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy az alperes határozatát a visszatérítéssel érintettek tekintetében hatályon kívül helyezte, és e körben az alperest új eljárásra kötelezte. Előírta, hogy az új eljárás során a visszatérítést az alperes az ingatlantulajdonosok részére köteles elrendelni. Egyéb tekintetben a felperes érvelését nem fogadta el, és a keresetet a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján elutasította.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését kérte, a keresetében foglaltakat fenntartotta. A jogerős ítéletet a keresetét elutasító részében kifogásolta.

Jogszabálysértőnek értékelte a felperes a jogerős ítélet azon megállapítását, mely szerint a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díj módosítására 2013. I. féléve tekintetében nem volt lehetősége. Álláspontja szerint ez a megállapítás sérti a Ht. 91. § (1)-(2) bekezdésének 2013. május 10. napjától hatályos szabályait. Ezen rendelkezések többször módosultak, ennek következtében 2013. május 10. napjától 2013. június 30. napjáig a díj tekintetében nem volt hatályos jogszabályi rendelkezés. Az tehát, hogy az alperes a vizsgált időszakon kívüli időszak tekintetében is írt elő kötelezést, olyan jogsértésnek tekinthető, amely az ügy érdemére kihatott, a jogerős ítélet sérti a 2013. május 10. napjától június 30. napjáig hatályos Ht. 91. § (1) bekezdésében foglaltakat.

Jogszabálysértőnek ítélte a felperes a jogerős ítéletet a „2012. december 31-én alkalmazott bruttó díj” fogalma tekintetében is. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nyelvtani értelmezés használata alapján állapította meg az alkalmazott díj fogalmát, holott a jogirodalom szerint nyelvtani értelmezés alkalmazásának csak abban az esetben van helye, ha egy kifejezés egyetlen fogalmat fed le és csak egyféle módon értelmezhető. Jelen ügyben azonban az „alkalmazott díj” fogalma nem tekinthető ilyen abszolút értelemben egyértelmű kifejezésnek, ezért a bíróságnak a nyelvtani értelmezés helyett a jogértelmezés más módszeréhez kellett volna folyamodnia. A Kúria eseti döntésére hivatkozással kifejtette a felperes, hogy az elsőfokú bíróság az értelmezés során nem vette figyelembe a jogalkotói szándékot, a későbbi jogalkotói értelmezést, a 2013. július 1. napjától hatályos szabályozást. A Ht. 91. § (2c) bekezdése az alkalmazott díjra fogalom meghatározást adott, amely

rendelkezésből nyilvánvaló az a jogalkotói szándék, hogy az alkalmazott díjat a települési önkormányzat rendeletében megállapított díjhoz kösse. Amennyiben az elsőfokú bíróság nem nyelvtani értelmezést, hanem a jogalkotói szándékot vette volna figyelembe, úgy meg kellett volna állapítania az alperes határozatának jogsértő voltát a határozatban rögzített alkalmazható díj megállapítása tekintetében. Utalt arra a felperes és erre vonatkozóan iratokat is csatolt, hogy a 2013. évi CXIV. törvénynek az Országgyűlés elé kerülő javaslata eredetileg nem tartalmazta a definíciót, az csak az Országgyűlés Fogyasztóvédelmi Bizottságának joghézag megszüntetését célzó módosító javaslata folytán került be a tervezetbe. A felperes fenntartotta azon álláspontját, hogy a vizsgált időszakban hatályos Ht. 91. § (3) bekezdése szerint is egyértelmű, hogy az alkalmazott díj az önkormányzati rendeletben megállapított díj. Hivatkozott még a felperes a Kúria Önkormányzati Tanácsának határozataiban foglaltakra is.

Az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme arra irányult, a Kúria akként változtassa meg a jogerős ítéletet, hogy a felperes keresetét teljes egészében utasítsa el. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett döntése meghozatalakor a visszatérítéssel érintettek köre vonatkozásában. A Ht. értelmező rendelkezéseinek 34. pontja „ingatlantulajdonos” és „ingatlanhasználó” fogalom meghatározását idézte. Kifejtette, hogy ugyanazon személyi körről van szó, az ítélet azon hivatkozása, hogy a két gyűjtőfogalom azért nem egyezik, mert a társasház, illetve a lakásszövetkezetet az ingatlantulajdonos fogalmának felsorolása nem tartalmazza, azért nem fogadható el, mivel a társasház, illetve a lakásszövetkezet egyértelműen az ingatlantulajdonos fogalmának felsorolásában található, az ingatlan tulajdonosának fogalmába beletartozik, hiszen ez egy speciális tulajdonlási fajta. Kifejtette az alperes, tekintettel arra, hogy a Ht. 48. § (1) bekezdés b) pontja a közszolgáltatót a többletbevétel visszatérítésére kötelezi, értelemszerűen csak és kizárólag olyan személyek juthatnak visszatérítéshez, akik egyébként a számlák alapján kötelezettek voltak. Maga a többletbevétel fogalmából is következik, hogy többletbevétel ott tud keletkezni, ahol bevétel keletkezett. A személyi kör pedig nem lehet más, mint az, akinek a felperes a számlát kibocsátotta, tehát a díj fizetésére kötelezett. Aki a felperes felé nem fizette meg a díjat, ott bevétel nem keletkezett, ez esetben erre figyelemmel kell korrekciózni a számlát, és az adott díjfizetővel elszámolni, ebből az aspektusból tehát lényegtelen, hogy az ingatlanhasználók vagy az ingatlantulajdonosok kifejezést használja, mivel a visszatérítéssel érintettek köre a jogszabályváltozás folytán csak elnevezésében változott, azonban tartalmában nem, az alperes határozata e tekintetben is megfelel a jogszabályoknak. A felperes felülvizsgálati kérelmének a vizsgált időszakra és az alkalmazott díjra vonatkozó kifogásolását alaptalannak értékelte.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet és a csatlakozó felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdésének megfelelően tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásban az ügyben irányadó tényállást, és abból az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával helytálló jogi következtetést vont le, azzal a Kúria is egyetértett.

Kiemeli a Kúria, hogy a Pp. 270. § (2) bekezdése és 272. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárás során kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a vizsgált időszak és az alperesi kötelezés egymáshoz való viszonya, továbbá az alkalmazott díj fogalomértelmezése tekintetében kifogásolta a jogerős ítélet megállapításait.

A perben rendelkezésre állt iratokból egyértelműen megállapítható volt, hogy az alperes 2013. január 1. és 2013. május 9. napja közötti időszakban határozta meg a hatósági ellenőrzés alá vont időszakot. A felülvizsgált alperesi határozatból az is rögzíthető, hogy az abban foglalt kötelezés 2013. I. félévében felszámított jogszabálysértő díjakból származó többletbevétel visszatérítésére vonatkozott. A hulladékszállítási díj egy évre állapítható meg a Ht. 47. §-a alapján. 2013 év azonban - a jogszabályváltozásokból következően - speciális év volt, mivel a Ht. 91. § (1) bekezdése 2013. január 1-jétől az egész évre vonatkozóan akként állapította meg a díjat, hogy a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díj legmagasabb mértékét 2013. évre az e szakaszban foglalt eltérésekkel kell megállapítani. Majd a Ht. módosult és 2013. július 1-jétől akként rendelkezett, hogy a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díj legmagasabb mértékét 2013. július 1-jétől 2014. december 31-ig az e szakaszban foglalt eltérésekkel kell megállapítani. A Kúria értelmezése szerint ezen rendelkezés annyit jelent, hogy 2013. július 1-jétől, azaz 2013. év II. felére miként kell megállapítani a díjat. A Ht. 91. § (1) bekezdése 2013. május 10-ét megelőzően 2013. évre vonatkozóan állapította meg a díjat, amely időszakba értelemszerűen beletartozik 2013. év I. féléve.

A felperes a felülvizsgálati kérelemben is kifejtett következtetése helytelen volt a tekintetben, hogy bizonyos időszakra - 2013. május

10. és 2014. június 30-ig - nem volt díjmeghatározás. A jogszabályváltozás valójában azt jelentette, hogy a korábbi tágabb időintervallumot meghatározó jogi szabályozást - 2013. évet - a 2013. május 10-i módosítás 2013. július 1-től terjedő időszakra - azaz a II. félévre vonatkozóan - megváltoztatta. Ezt a módosítást azonban csak 2013. július 1-jétől lehet alkalmazni, ezen időpontig pedig a korábbi szabályozás volt a teljes I. félévre vonatkozóan irányadó. Megjegyzi a Kúria, hogy 2013. év I. félévében belül irreleváns volt, hogy valójában az alperes hatósági ellenőrzése mely időszakot, milyen időtartamot foglalt magában. Az I. félévben a Ht. alapján díjmódosításra nem volt lehetőség, egészen a jogszabály-módosításig. A felperes negyedéves számlázást alkalmazott, amelynek következtében a vizsgált időszakban került kibocsátásra a II. negyedévre vonatkozó jogszerűtlen díjat megállapító számla, így a jogsértés ténye a vizsgált időszakban az egész félévre vonatkozóan megállapítható volt az alperes részéről.

A Kúria álláspontja szerint tehát helytállóan ítélte meg úgy az elsőfokú bíróság, hogy a hatósági ellenőrzés időtartama és az alperesi kötelezéssel érintett időszak eltérősége nem minősült az ügy érdemére kiható jogszabálysértésnek.

Az „alkalmazott díj” meghatározása figyelembevehetősege szempontjából három időintervallumot kellett vizsgálni, ahogy arra az alperes is helyesen hivatkozott. 2012. december 30-ával záródó időszak, 2012. december 31. napja és a 2013. január 1-jével induló időszak.

Az ügy elbírálása szempontjából releváns 2012. december 31. volt, amikor is a felperes ezen egy napra szóló helyi rendeleti rendelkezéseket figyelmen kívül hagyva az általa alkalmazott kiszámlázott díjakat nem módosította, sem a lakosságra, sem a közületekre vonatkozóan. Megállapítható volt, hogy a felperes által 2012. december 31-én alkalmazott díj a lakosság tekintetében a hatályos helyi rendeletben meghatározott maximum díjnál alacsonyabb volt. 2013. január 1-jétől a díj meghatározásának jogosultja már nem a helyi önkormányzat, így a díjat helyi rendelet már nem állapíthatja meg, hanem a Ht. határozza azt meg. Erről konkrétan a Ht. 91. §-a rendelkezett az (1) és (2) bekezdésében. Mivel a Ht. az alkalmazott díj tekintetében a 2012. december 31. napját veszi a megállapítás alapjául, a felperes az általa alkalmazott bruttó díjat növelhette volna meg jogszerűen 4,2%-kal és nem a 2012. december 31-én hatályos helyi rendeletben meghatározott maximalizált díjat, ahogy azt a felperes jogszabálysértően tette. Ebből következett a többletbevétel és kamatai visszatérítésére kötelezése.

A felperes hivatkozott felülvizsgálati kérelmében a 2013. július 1-jét követően hatályba lépő rendelkezésekre, így a Ht. 91. § (2c) bekezdésére is. Ugyanezen szakasz (2d) bekezdése rendelkezik

azonban az alkalmazott díj jogszerű meghatározásának módjáról. Eszerint ha a szolgáltatási, illetve műszaki tartalom változása, vagy a közszolgáltató döntése folytán a 2012. április 14-ét követően 2013. június 30-ig alkalmazott díj a 2012. április 14-én alkalmazott díjnál alacsonyabb, a (2) bekezdés szerinti díj számításánál ezt - több alacsonyabb alkalmazott díj esetén a legalacsonyabbat - kell a számítás alapjául venni.

Ebből következően tehát, ha a számlázott díj 2012. április 14-ét követő időszakban alacsonyabb, mint a helyi rendeletben meghatározott díj, akkor az alkalmazott díj a kiszámlázott, tehát ténylegesen alkalmazott díj és nem a rendeletben megállapított díj. Mindezek alapján az a következtetés vonható le, hogy téves a felperes azon állítása, az alkalmazott díj az önkormányzati rendeletben megállapított díj volt, és azt kellett volna figyelembe vennie az alperesnek. Ezt az álláspontot támasztja alá a Ht. 91. § (7) bekezdésének 2013. július 1. napjától hatályos rendelkezése is. A felperes logikai levezetését követve az utóbb hatályba lépett jogszabályi rendelkezéseknek a korábban hatályos fogalomra visszavetítését illetően ugyanúgy megállapítható az alperesi értelmezés helyessége, mert a későbbi jogszabályi szövegezés - Ht. 91. § (2d) és (7) bekezdés éppen azt erősíti, hogy ha a jogalkotó az alkalmazott díj fogalmán a helyi rendeletet kívánta volna érteni, akkor akként rendelkezett volna, a Ht. szövegébe annyi került volna bele, hogy a 2012. december 31-én hatályos helyi rendeletben meghatározott díj + 4,2%.

Megjegyzi a Kúria, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében foglalt kúriai önkormányzati tanácsi eseti döntések a perbeli ügyre vonatkoztatva nem tartalmaztak alkalmazható értelmezéseket, azok nem az alkalmazott díj fogalmának meghatározásáról szóltak, és a felülvizsgálati kérelemhez csatolt önálló képviselői indítvány, illetve bizottsági módosító javaslat sem volt a felülvizsgálati eljárás során értékelhető, a Pp.275.§ (1) bekezdéséből következően.

Minderre tekintettel a Kúria azt állapította meg, hogy a felperes felülvizsgálati kérelme teljes egészében alaptalannak minősült.

Az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme kapcsán a visszatérítéssel érintettek körére vonatkozóan kiemeli a Kúria, hogy az ingatlantulajdonos és az ingatlanhasználó fogalma semmiképp sem minősülhet azonos kategóriának. A hatósági ellenőrzéssel érintett, továbbá az alperes határozatában megjelölt időszakban - azaz 2013. I. félévében, sőt egészen 2013. július 13. napjáig - a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díj megfizetésére az ingatlantulajdonos volt köteles. Semmiféle okkal és magyarázattal nem kötelezhette tehát a felperest arra az alperes, hogy a jogszabálysértő díjakból származó többletbevétel és annak kamataival növelt összegét az ingatlanhasználók részére térítse vissza. Technikai kérdés, hogy a felperes nyilván a számlafizető

részére fog visszafizetés teljesíteni, azonban egy hatósági kötelezésnek pontosnak, precíznek és jogszerűnek kell lennie. Helyesen foglalt tehát állást az elsőfokú bíróság, amikor e körben az alperes határozatát jogszabálysértőnek minősítette és az alperest új eljárásra kötelezte. Teljes mértékben alaptalan és jogszerűtlen volt a csatlakozó felülvizsgálati kérelem azon érvelése, hogy lényegtelen, hogy az ingatlanhasználók, vagy az ingatlantulajdonosok kifejezést használta-e az alperes határozatában. A hatósági kötelezés csakis jogszabályon alapulhat, és ha a jogszabály az ingatlantulajdonost kötelezi a díjfizetésre, akkor a visszafizetésre kötelezés folytán befolyó összeg is őt illetheti.

Minderre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem volt jogszabálysértőnek tekinthető a felülvizsgálati kérelemmel és a csatlakozó felülvizsgálati kérelemmel érintett körben, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségek viseléséről a Pp. 270. § (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdésének megfelelően rendelkezett.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése szerinti felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles. Az alperes személyes illetékmentessége folytán ugyanezen rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében a terhén felmerült csatlakozó felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Budapest, 2015. április 7.

Dr. Kárpáti Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv. III. 37.122/2015/9.szám

A Kúria dr. Csécsy Andrea ügyvéd (4025 Debrecen, Piac u. 28/b.) által képviselt felperes neve(4031 Debrecen, István u. 136.) felperesnek dr. Kiss Andrea Tünde jogtanácsos által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen közigazgatási határozat

bíróági felülvizsgálata iránt indított peres eljárásban a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.34.015/2013/14. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 15. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem és az alperes által 3. sorszám alatt benyújtott csatlakozó felülvizsgálati kérelem alapján indult felülvizsgálati eljárásban az alulírott napon és helyen - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

kijavító végzést:

A Kúria a Kfv.III.37.122/2015/6. számú ítélet rendelkező részét akként javítja ki, hogy a rendelkező rész harmadik bekezdését törli.

A Kúria a Kfv.III.37.122/2015/6. számú ítélet indokolását akként javítja ki, hogy az utolsó bekezdés első mondata helyesen: A felperes a felülvizsgálati illetéket a kérelem előterjesztésekor lerótta, így annak viseléséről pervesztességére tekintettel rendelkezni nem kellett.

A végzés ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A Kúria kijavítás iránti kérelem alapján észlelte, hogy a Kfv.III.37.122/2015/6. számú ítéletben - az illetékviselésre kötelezés tekintetében - elírás történt, ezért a hiba kijavításáról a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 224. § (1) bekezdése szerint rendelkezett.

A Kúria által hozott határozat elleni további jogorvoslatnak a Pp. 233. §-a, 233/A. §-a és a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja alapján nincs helye.

Budapest, 2015. június 23.

Dr. Kárpáti Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró